

34

Fet nacional: el catalanisme popular per l'audeterminació i el dret a decidir

Joan Josep Nuet i Pujals

Universitat Progressista
d'Estiu de Catalunya (UPEC) és filla d'un
llinatge que no vol que resti desconegut.
Fills i néts de les aspiracions de les classes
populars catalanes del segle XIX, plasmades
en el seu vell lema "Instruïu-vos i sereu lliures, associeu-
vos i sereu forts, estimeu-vos i sereu feliços", fills i néts
de l'esforç de la primavera republicana dels anys trenta
on s'anunciava que "Per damunt de tot, cultura.
Res no quedarà de l'esforç cívic dels nostres dies sense
la pressió d'un ambient que ens porti a tots pels
camins més càlids de la intel·ligència" i fills i néts de
l'antifranquisme social i polític que aconseguí reconstruir
la raó democràtica al nostre país, volem que el llegat del
passat també teixeixi el nostre present cap al futur.

Assessorament lingüístic: Montse Alba
Coordinació de la publicació: Montse Alba

Edita: UPEC
Producció: Primera Impressió
ISBN. 978-84-614-9647-1
DL. B-13469-2011

El contingut d'aquesta publicació pot ser reproduït, sempre que se'n citi la procedència.

Aquest llibre està imprès en paper certificat FSC, Boscos Ben Gestionats, Fonts controlades i fusta i fibra reciclada.

**Fet nacional: el catalanisme popular
per l'autodeterminació i el dret
a decidir**

Joan Josep Nuet i Pujals

*llicenciat en Geografia i Història, secretari general del Partit
dels Comunistes de Catalunya i senador d'Esquerra Unida i
Alternativa*

La Nació és fruit de la voluntat col·lectiva dels ciutadans i ciutadanes que la conformen. L'element central que subjecta la Nació per a una visió progressista són els ciutadans, és una comunitat de ciutadans vertebrats com a formació socioeconòmica específica, un col·lectiu estable de ciutadans que té una identitat i que apareix al mateix temps que apareixen les classes en lluita en el període modern.

Al llarg de la història de Catalunya, a causa de l'existència de classes, s'han desenvolupat diversos catalanismes, de conservadors i de progressistes, de dretes i d'esquerres; una important tradició del moviment obrer català pertany al catalanisme d'esquerres i popular.

Ens sentim part del catalanisme popular, que expressa una dinàmica i una voluntat de construc-

ció nacional basada en una caracterització que passa per desenvolupar la democràcia política, econòmica, social i cultural articulant la societat civil alternativa.

Per nosaltres, els drets nacionals no tan sols són els drets que tenen a veure amb les relacions entre les nacions, sinó aquells que es desprenen dels drets socials i cívics, siguin individuals o col·lectius.

6

Els comunistes hem d'entroncar el projecte estratègic del Front d'Esquerres amb el catalanisme popular i no deixar de cap manera a la burgesia que hegemonitzi aquest fet amb la seva perspectiva conservadora de nacionalisme identitari, ètnicista o territorialista.

Precisament si a Catalunya el fet nacional va ser capaç de resistir el període de la dictadura franquista va ser pel fet que la classe treballadora va saber assumir, al costat i en estreta comunitat de lluita social i democràtica contra el feixisme, la lluita pels drets nacionals del nostre poble.

En aquest moment d'intent de divisió dels treballadors continua tenint una importància cabdal la

frase del PSUC “és català el qui viu i treballa a Catalunya” com a element d’unitat de la classe treballadora i on la creació de CCOO com a “sindicat de classe i nacional” va ser una fita determinant.

Si plantegem i defensem l’hegemonia de la classe treballadora, aquesta no podrà aconseguir-la sense la incorporació plena del catalanisme popular per desenvolupar un projecte atractiu per al conjunt del poble de Catalunya, projecte que de manera medul·lar per nosaltres és ocupat per les preocupacions socials i econòmiques.

La classe treballadora s’unifica i reforça com a classe, al mateix temps que desenvolupa la construcció nacional sota un paraigua popular, democràtic i participatiu. Aquesta construcció pot donar a la nació una caracterització antiimperialista, no centralista, solidària i internacionalista i amb plena capacitat de relació entre iguals amb altres pobles d’Espanya, d’Europa i del món.

La nostra visió de participació, o no, en un estat propi o compartit està en funció de la voluntat i dels interessos d’aquesta majoria ciutadana que podem expressar com a poble on al centre partici-

pa la classe treballadora, que ha d'expressar a mitjà i llarg termini un projecte emancipador que va molt més enllà dels estats (siguin el francès, l'espanyol o el català).

8

Si nosaltres volem desenvolupar l'autogovern de la nació catalana és per dos motius: el primer perquè tenim dret democràtic a fer-ho, encara que podríem decidir no fer-ho, i el segon és perquè objectivament la classe treballadora i amb ella el poble de Catalunya han caracteritzat l'opressió històrica que ha desenvolupat l'oligarquia terratinent i centralista espanyola, que s'ha anat convertint avui en una oligarquia financera aliada amb expressions del tardo i neofranquisme, que tenen un projecte conservador i centralista que ha fet i fa encara molts pactes històrics amb part de la burgesia catalana.

Per tant, el desenvolupament de marcs d'autogovern és una manera d'afrontar la lluita de classes a l'Estat espanyol, ja que nosaltres defensem aquest autogovern sota uns paràmetres d'aprofundiment de la democràcia política i social, i objectivament la lluita dels pobles d'Espanya que aspiren a més autogovern és aliada de les lluites socials i econòmiques de la classe treballadora espanyola i del conjunt dels pobles d'Espanya.

Espanya s'ha de comportar com un estat de nacions i regions, com un estat federal, laic i república, plurinacional, pluricultural i plurilingüe.

Una segona transició és necessària i si les forces de l'oligarquia financera tardo i postfranquista ho impedeixen, amb una lectura restringida de la Constitució de 1978, vol dir que queda trencat el pacte constitucional i s'obre a mitjà i llarg termini una nova reflexió constituent.

Per a aquesta reflexió i d'altres que afecten el funcionament democràtic cal agrupar el màxim de formes democràtiques per aïllar els grups antidemocràtics que operen des de diferents àmbits del poder, grups que en esferes econòmiques, socials, democràtiques i culturals aposten per una veritable involució que ens portaria a escenaris en aquests àmbits anteriors a 1978. Les solucions neoliberals per sortir de la crisi no són, en absolut, una excepció i entren en els mateixos conceptes de retallades.

La sentència

La sentència del Tribunal Constitucional (TC) sobre l'Estatut de Catalunya és eminentment polí-

tica, ja que la Constitució del 1978 té marge per admetre el text sense retallar-lo gens ni mica.

Aquesta posició ideològica que presenta l'ha cercat el PP per saltar-se la majoria al Congrés, el Senat, el Parlament de Catalunya i també el referèndum del poble de Catalunya. És una posició centralista, conservadora i profundament antide-mocràtica.

10

El TC no té legitimitat democràtica ja que s'han saltat tots els requisits per a la seva renovació, però sobretot perquè la seva composició obeeix a una tendència viciada pel bipartidisme, que es reparteix entre PP i PSOE en el nomenament dels magistrats, i per una realitat en què només els poders centrals de l'Estat hi estan representats, no pas els poders locals ni els autonòmics.

Aquesta sentència s'inscriu en una onada conservadora i antidemocràtica enmig de la lluita per la sortida de la crisi del capitalisme financer, en què es vol ajustar l'estat del benestar, el model d'Estat i la representativitat de l'esquerra alternativa i el sindicalisme de classe.

El Congrés i el Senat tancaran els propers dies la no modificació de la Llei electoral, el reforçament

dels mecanismes repressius de la llibertat política de la Llei de partits (procés de pau a Euskadi) i mantindran el Pacte per la justícia de PP i PSOE, que és el que ha conformat la composició de repartiment del Tribunal Constitucional i del Consell General del Poder Judicial (autor dels casos Garzón, Gürtel i Memòria Històrica).

A Espanya hi ha un pacte entre la facció d'estat de l'oligarquia financera (causant i gestora de la sortida a la crisi per la dreta) i els grups del tardó o postfranquisme, que s'articulen i coordinen (en alguns moments són el mateix) per desenvolupar la seva ofensiva antidemocràtica, imposant les polítiques antisocials neoliberals i les visions centralistes i autoritàries.

Cal reforçar i fer créixer l'espai federalista en el conjunt de l'Estat, ja que és un punt de trobada dels sectors progressistes que necessitem sumar per aturar la dreta i reforçar una sortida social, federal i democràtica per l'esquerra.

La mobilització per les llibertats nacionals i socials, les manifestacions i la vaga general són una oportunitat per oposar-se i lluitar contra les retallades socials i contra les retallades nacionals.

Consell Social

- Comissions Obreres - CCOO
- Unió General de Treballadors - UGT

- Fundació Josep Irla
- Fundació l'Alternativa
- Fundació Nous Horitzons
- Fundació Rafael Campalans
- Fundació Cipriano Garcia
- Fundació Josep Comaposada
- Fundació Catalunya Segle XXI
- Fundació Pere Ardiaca
- Fundació Ferrer i Guàrdia
- Fundació La Fàbrica
- Fundació Terra
- Ateneus Laics
- Cooperació
- Entorn SCCL
- Escola Lliure El Sol
- Món-3
- SOS Racisme

- Acció Escolta de Catalunya
- Acció Jove - Joves de CCOO
- Associació Catalana per la Pau
- Associació de Joves Estudiants de Catalunya - AJEC
- Associació d'Estudiants Progressistes - AEP
- Avalot
- Casals de Joves de Catalunya
- Col·lectius de Joves Comunistes - CJC-Joventut Comunista
- ESPLAC - Esplais Catalans
- Estudiants en Acció
- Joventut Socialista de Catalunya
- Joves d'Esquerra Verda - JEV

- Associació Catalana d'Investigacions Marxistes
- Càtedra UNESCO de Sostenibilitat de la UPC
- Coordinadora per a la Memòria Històrica i Democràtica de Catalunya
- Sin Permiso
- Suburbe-Associació Cultural Estenent el Desastre
- DeBarris sccl

Ponències 2010

Les solucions passen per l'esquerra

Amb la col·laboració de

Ajuntament de Barcelona